

Esther

Dankjewel, dat je mijn verhaal nu voor je open hebt.

Ik heb dit hier natuurlijk niet voor niets geschreven. Voor mij was het net als jij vermoedelijk, een hele zoektocht om mijn weg in het leven te vinden als hoog sensitief en ook als paranormaal kind.

Ik voelde me hier niet thuis, en ik kreeg net als jij veel lessen over afwijzing, over schuld, over verlating, over ongezonde machten en over voorwaardelijke liefde.

Toen ik op mijn 15 e uit huis werd geplaatst, zakte de bodem onder mijn voeten vandaan. Mijn wereld stortte in, er was niemand meer waar ik me nog aan vast kon houden. Natuurlijk waren er nieuwe mensen in mijn leven, die alles deden wat in hun vermogen lag om mij een welkom en gerust gevoel te geven.

Maar ik was als een jonge welp die haar nest was kwijtgeraakt en niet meer wist hoe ik had te overleven in een wereld die ik niet begreep. Ik voelde me bang, verloren, schuldig en eenzaam. Ik bad elke dag of het leven mocht stoppen, ik wilde uit de trein van het leven. Ik begreep de zin van het leven niet en het leek, alsof niemand me begreep of me aan de hand nam.

Het was een lange intensieve zoektocht waarbij ik mensen als ook het leven zelf niet meer vertrouwde. Ik werd bang voor mensen, ik was bang voor het leven. Angsten overspoelden me iedere dag, doordat ik bedacht dat dit iets heel raars was, ging ik dit verbergen en ik begon de wereld te pleasen, dit alles wist ik toen niet. Echter een kind wat alleen gelaten wordt, zal er alles aan doen om bevestigd te worden in wie het is en ik vocht om gezien te worden. Ik deed er alles aan, ik werd een vechter, een doorzetter en ik ontwikkelde een masker. Ik ontwikkelde sociale angsten als ook een diepe levensangst. Wat ik toen niet wist, is dat ik trauma's had opgelopen en dat mijn shock en trauma zich iedere dag op elk moment omhoog kwamen. Ik stond onder hoogspanning en ik was aan het overleven. Doordat ik niet werd gehoord en gezien, hield ik mijn tranen vast en gaf ik mijn hart niet de ruimte om te huilen. Dit zorgde ervoor dat op een dag al mijn innerlijk opgeslagen angsten steeds als golven opkwamen. Eigenlijk vroegen ze om gezien te worden door mij, echter wist ik dit toen nog niet. Ik dwaalde rond in het grote vergeten, de angst had de leiding over mij, ik was volledig vervloeid met mijn angst.

Ik gaf veel over, om het minste of geringste draaide mijn maag om, begon ik te trillen als een rietje en was ik bang dat dit gevoel nooit meer over zou gaan.

Ik was op zoek, naar liefde en bevestiging, naar erkenning en naar troost, ik klampte me vast aan elke levend persoon die me een klein beetje liefde gaf. Echter leerde ik dat veel mensen voorwaardelijke liefde gaven.

Ik miste mijn gezin, mijn vader en mijn moeder, ik had maar één wens en dat was terug naar huis. Maar hoeveel ik ook bewees en hoe hard ik ook hilde, de dag waar ik zo op hoopte om terug te mogen naar huis, is er nooit gekomen.

Ik had hierin maar één weg en dat is in mezelf te gaan geloven, achter mezelf gaan staan en het vangnet worden voor mezelf wat ik zo verlangde van mijn beide ouders.

In mezelf gaan geloven, ondanks dat niemand anders het deed, hoe moest ik dat bewerkstelligen? Dit proces viel niet mee, de kracht van mijn ego was groot. Mijn ontdekkingen en bevindingen geef ik mee in mijn trainingen en vertellingen.

Het wakker worden van mijn ziel

Mijn moment van wakker worden, begon zo rond mijn 20e levensjaar, ik begon healers te bezoeken en zij gaven me rustgevende ervaringen. Na jarenlang binnen de reguliere zorg te hebben rondgedwaald, kwam ik op een dag toen ik niet meer verder kon, bij een energetisch therapeut, zij gaf mij een healing en ik voelde voor het eerst het leven weer door me heen stromen. De maanden ervoor ervoer ik heel veel mentale pijn omdat ik was gestopt met anti depressiva. De angsten waren volop aanwezig, mijn verdriet was bijna niet vol te houden en mijn depressieve gevoel raadde door mij heen als een enorme donderwolk. Wanneer je basischakra nog veel angsten draagt, kan het zijn dat er regelmatig angsten omhoog komen die je niet onder controle kunt brengen.

Op mijn 25e, ontmoette ik een indiaan uit Noord-Amerika. Bijzonder was, dat zij een reis maakte door Nederland en dat ze readings gaf op mijn geboortegrond Exmorra. Op dat moment was ik zelf al jaren vervuld met diepe angstbelevingen en wist ik niet meer hoe ik in rust kon leven. Toen ik met haar sprak, sprak zij niet mij als persoon aan, maar mijn ziel en vanaf dat moment ging er een nieuwe wereld voor me open. Ik kreeg een gedetailleerde vertaling over mijn levensloop en het bracht mij het besef dat er meer is tussen hemel en aarde. Ook schetste zij over mij de grootse werkzaamheden die ik binnen tien jaar zou gaan doen, vergelijkbaar met wat zij deed. Ik kon me er niets bij voorstellen. Toch is dit allemaal gebeurd en heb ik inderdaad de afgelopen 18 jaar ontzettend veel mensen dezelfde soort inzichten en readings mogen geven.

Vanaf mijn ontmoeting met de indiaan Waynonaha begon ik het aardse leven stap voor stap een beetje meer te begrijpen. Tot dit ene moment zat ik vast in alle aardse overtuigingen gedachten en gevoelens. Ik had geen verbinding meer met mijn lijf en ook niet meer met

thuis, de lichtwereld. Waardoor het leven onveilig voelde voor mij, mijn lijf onveilig voelde en ik ten diepste geloofde dat niemand mij begreep, ik wist gewoonweg niet hoe ik het leven moest leven. Ik voelde me niet thuis hier op aarde en ik miste een heel belangrijk deel, het was altijd alsof er een enorm gat in mij aanwezig was wat ik niet kon herstellen.

Mezelf verliezen en kwijtraken was verbonden met mijn kleine ik.

Mijn balans houden in mezelf en de verbinding met mezelf is iets wat ik nooit meer kwijt wil raken. Veel mensen zitten in hun hoofd, eisen perfectie van zichzelf, leggen de lat heel hoog, en maken zichzelf veel verwijten, maken zich schuldig en klein. Je verlaat jezelf, je prachtige mooie ik, jouw hart, wat zo hard werkt voor de ander en zichzelf hierdoor verliest. Voor jezelf kiezen wordt nog vaak gezien als egoïsme, ik zie het als een gezond egoïsme als je ruimte leert maken voor jezelf en je leert afstemmen op je verlangens in je leven.

Ik heb bovenal geleerd in liefde met mezelf te komen, en vergeving hierin van mezelf zijn ontstaan door meditatieve oefeningen die ik jarenlang met diverse thema's heb toegepast. Meditaties die uit niet meer bestonden dan zitten in stilte en glimlachen vanuit mijn hele hart, brachten mij steeds meer tot rust. Een weg die ik moest gaan, doordat leven te beangstigend was, gevuld met angst, schuld en schaamte, angst voor spreken, angst voor voelen, liep ik vast. Er volgden jaren van zelf ontwikkelen en het afpellen van mijn pantser. ontvangen, en dat is de moeilijkste les. Geven ontstond bij mij, door onderdanigheid en door te pleasen, uit angst de ander te verliezen. Het mogen ontvangen van liefde, en het geven vanuit de gezonde balans heeft mij uiteindelijk het allermeest gebracht.

Ik leerde, dat ik niet de liefde buiten mezelf had te zoeken, maar dat het allemaal in mij aanwezig was. Ik vond die liefde in mezelf door al mijn barrières die ik in mij droeg te zoeken, te zien en ook de daardoor opgebouwde lagen om mezelf te behoeden voor nog meer pijn. Liefde was in mij en hoe meer ik me opende voor de spirituele onvoorwaardelijke liefde, hoe meer ik die liefde ook daadwerkelijk ging voelen in mezelf.

Ik maakte mezelf zo klein, in mijn beleving voelde ik me ook zo klein, ik had geen familie meer, en in al die ervaringen was ik gaan geloven dat het mijn schuld was, en daarmee ontwikkelde ik al jong de overtuiging dat ik niemand was, niets kon en niet durfde. Ik haalde mijn energie omlaag en zakte hierdoor steeds dieper weg. Mijn eenzaamheid was groot. Niet bedoeld om te leven, en niet bedoeld om van te houden. Ik leerde om mijn gedachten om te zetten, keer op keer, om mezelf in liefde te leren zien. Ik leerde, dat ik alles in mij droeg dat de naam liefde kende. Liefde bleek een constante aanwezigheid in mij, als ik mezelf maar toestond om dit te omarmen en tot me te nemen, dit gaat over verdienen. Ieder mens verdient liefde, en ieder mens wordt geboren als een puur onbeschreven blad, een fysieke uiting van een goddelijke vonk, uit het universum, dat is wat in mijn ogen wij als mensen zijn.

Ik zocht en ik vond, dat wat jij zoekt, met heel je hart, zal naar je toe stromen in een grootsheid die je als je eraan begint niet kunt bedenken.

Ik leerde geen spijt meer te hebben van alle 'daden' en van hoe ik de dingen heb gedaan, ik leerde dat alle ervaringen die ik had meegemaakt, aanwijzingen voor mij waren geweest, om van te leren. Lessen en voeding voor mijn ziel, bedoeld om van te groeien. Niets gebeurt zonder reden, en ik leerde dat alle ontmoetingen die ik tegenkwam, ontstonden met een belangrijke reden, alles wat je tegenkomt bevat antwoorden die jij op dat moment nodig hebt. Dat kunnen mooie personen zijn, als ook personen die je pijn doen. Voor mij werd mijn leven lichter doordat ik de aanwijzingen van al die personen begon te zien, hierdoor kon ik steeds meer de minderwaardigheidsgevoelens in mezelf ombuigen naar liefde. Ik zag de lessen en daarmee was de persoon die mij iets bracht niet eens meer essentieel, het ging om mijn les. En de overwinning die ik voor mezelf behaalde innerlijk. Ik groeide en kwam steeds meer op mezelf te staan.

Ik stelde mezelf de vraag na vele jaren spiritueel groeien en nog als ik het moeilijk heb of keuzes heb te maken stel ik me de vraag, wat zou liefde doen? Liefde laat zich niet verleiden tot machtsspellen, verstrikkingen, schuldgevoelens, schaamtegevoelens. Liefde laat zich nooit weghalen bij zichzelf. Liefde zal altijd trouw blijven aan zichzelf. Dit is iets, wat mij heeft geholpen, door me te blijven afstemmen op mijn eigen hart. Is dát wat die ander zegt of doet over mij, werkelijk waar?

Je oude pijnen, ervaren dit van wel, maar als je je afstemt op je essentie, dan zal je voelen dat dit niet zo is. Hierin leerde ik, dat ik niets voor een ander heb op te lossen of heb te vervullen. Ik leerde, dat ieder mens verantwoordelijk is voor zijn of eigen pijn.

Als ik trouw was aan mijn hart, dan kon ik de oordelen en meningen en krenkingen bij de ander laten.

Het realisme, wat ik werkelijk waard was, dat ontstond, door het constante naar binnen keren, en mezelf vergeven. En ik vond steeds meer geluk.

De wijsheid groeide, en ik leerde om mezelf niet langer te bewijzen omwille van de ander die meningen hadden. Ik schreeuwde niet terug, ik bleef bij mezelf. Ik groeide in levensgeluk, dicht bij mezelf, eigenlijk door mezelf te voeden. Te voeden met liefde.

Eenzaamheid dat ken ik niet meer, maar ik herken het als geen ander bij de ander, omdat ik dit zo lang heb geleefd.

Ik voel me gedragen door het grote geheel, engelen zijn overal, ook bij jou. Geloof me, alles is hier vanuit een groter geheel, bedoeld om te leren over angst en liefde. Soms zeggen mensen, zij heeft geluk. Ik voel me gelukkig omdat ik eindelijk weet waarvoor ik hier ben. Geluk zit in ieder mens, het is de kunst om jezelf uit al de gevoelens van minderwaardigheid

te halen je af te stemmen op de spirituele bron en vrede te sluiten met al je aardse processen. Materiële behoeften zullen verdwijnen en je zal je vervulling vinden in jezelf.

Op een voetstuk wil ik niet staan, door alles wat ik mag helpen bewegen in mensen, ik ben graag nederig, ik ben net als jij, we zijn allemaal hetzelfde. Als ik jou via mijn verhaal inspireer, zie dan de spiegel van jezelf via mij.

Mogelijk is dat wat je in mij ziet, het verlangen in jezelf wat nog mag gaan groeien en bloeien. En dat, doe je dus door jezelf te voeden met liefde.

Voor mij is ons leven een spirituele zoektocht van de ziel om te groeien in het liefdesbewustzijn en om zo eigenliefde op te bouwen en je steeds dieper bewust te worden van wie je in wezen bent en dat is liefde. Je familie is onwijs belangrijk voor ieder mens, en juist doordat deze liefde zo groot is, kunnen wij juist via hen op de beste manier de lessen over liefde, over afwijzing, over patronen en over verlies leren. Dit komt, door de kracht van deze enorme liefde, als de liefde niet zo intens groot zou zijn, dan zouden we dit immers niet zo diep voelen. Toen ik ten diepste wist en voelde dat echte liefde in mij aanwezig was en dat ik door deze liefde mijn eigen verdriet kon helen, begon ik het leven wat beter te begrijpen.

Stap voor stap, leerde ik door deze kracht van de aanwezige liefde in mijn hart mezelf aan de hand te nemen. Ik ontdekte dat eenzaamheid eigenlijk niet echt bestaat, dit bestaat alleen wanneer je je afgesloten bent van de verbinding met je hart en met de lichtwereld. Wat mij de verwondering terugbracht is de herinnering dat overleden zielen en engelen ons ondersteunen tijdens ons leven op aarde. Zij staan je bij in al je levensprocessen, vanuit die onvoorwaardelijke bron van liefde doen zij er alles aan om jou te troosten, te beschermen en te helpen loslaten.

Mijn brein, mijn emoties, mijn bezieling en mijn levensverhaal werden mijn grootste handboek, via deze tools hielp ik mezelf te groeien en los te maken van alle pijn. Op basis van alles wat ik voor mezelf ontdekte begon ik mijn trainingen te ontwikkelen. En inmiddels heb ik duizenden mensen gezien en geholpen om weer van zichzelf te gaan houden, door acceptatie te vinden in alle processen die ze hebben meegemaakt.

In elke ervaring schuilt een belangrijke les die je ziel wilde leren. Je hebt dan ook als ziel de perfecte mensen en omstandigheden uitgezocht om je lessen te leren. Wanneer je uit elke ervaring een les kunt halen, dan wordt je innerlijke wijsheid geboren en zal je leren de verantwoordelijkheid van je pijn niet meer buiten jezelf neer te leggen maar om deze zelf te nemen. Wanneer je uit je slachtofferschap kunt stappen, zal de liefde terugstromen in je hart.